

Е моё, рече вдовицата, и извѣкна жално, може да е въ синами, въ моёто прелюбезно чадѣ Стоанча, въ Франция. Истина въ тѣмъ е рече писмонόсецо. И дайте ми го, рече вдовицата, и прости́реше ржката си камтѣ писмѣто, но писмонόсецо и го не даваше. Въ трѣба рече да платите напредъ за писмѣто пѣтъ гроша и половина, и послѣ да го пріемнете. Изъ немамъ тѣлкова паръ, въговори сиромашкината жена сичкѣа ми капиталъ е двайсетъ паръ. Добръ рече писмонόсецо дайте ми тѣа двайсетъте паръ, и кога спечалите тѣце пѣтъ гроша, донесете ми ги, и тогава ще получите писмѣто ви. Я азъ ще платимъ за него въ мой паръ. Изъ живѣемъ оу пощата, прѣкоро ми е Петрова: това рече и си ви́де.

Вдовицата нѣколко минѣты стоеше като замалана, и глѣдаше слѣдъ писмонόсецатъ, послѣ седна на едѣнъ столъ и се шкльваше съ горки слѣзы. Госѣдката и, като слѣдваше разговоратъ на вдовицата, съ писмонόсецатъ ви́де при нея и и даде нѣколко паръ, и рече и да се не гръжи, но да ви́де при добръте хора да иска нѣколко паръ, за да може да ти искѣпи писмѣто.